

de gif ud paa, at dersom vi toge denne Bestemmelse, kunde vedkommende Opholdskommune jo godt gaa hen og give vedkommende Person et saa højt Tilskud, at det ligefrem vilde komme til at gaa meget haardt ud over Forsørgelsekommunen. Vi have derfor ment, at dersom der i den Maade, Opholdskommunen har til sin Forsørgelse, skulde være noget saa dyrt, at det virkelig kunde siges, Forsørgelsekommunen ogsaa med Hensyn til det økonomiske burde have en vis Vilstand, saa maatte der indføres denne Bestemmelse og den maatte lægges i Overensrighedens Haand. Dernæst kommer jeg til Ændringsforlag under Nr. 38. Der skal jeg kun, særlig overfor det ærede Medlem fra Skive (Dalsgaard), bemærke, at hvis han havde hørt mit første Foredrag, tror jeg, at han i det mindste paa det Punkt kunde have sparet sine Udtalelser. Jeg har udtrykkelig sagt, at saadan som denne Bestemmelse nu er affattet, er der noget vagt i Udtrykket, jeg har ogsaa sagt, at der i Udvalget har været Tale om at sætte visse Bestemmelser ind, f. Eks. angive visse Procenter som Angivelse af, hvad man forstaar ved en vis Del af hans Underhold, og en bestemt Tidsgrense for, hvad man forstaar ved en langvarig Understøttelse. Naar der altsaa er udtalt Duffe om at saa noget lignende ind, gaar jeg ud fra, at Udvalget ogsaa vil tage dette Forhold under Behandling. — Der er trukket ganske stærkt op imod Ændringsforlaget under Nr. 40, og man har sagt: Her har Udvalget ikke været nær saa human som selve Lovforslaget. Naar vi imidlertid have taget den Stilling, vi have, er det, fordi vi fra kompetent Side ere blevne gjorte opmærksomme paa, at den Affattelse, Paragraffen har i selve Lovforslaget, kunde føre meget generende Ting frem, baade over for Fattigbeshyrelsen og lige overfor det enkelte Medlem. Men jeg skal indrømme, at efter, at vi have foreslaaet, at § 49 skal udgaa, vil Forholdet maasse være et andet, thi efter § 49 skulde en Person, saa snart han fik den mindste Understøttelse blive paa det Sted, som vedkommende Beshyrelse angav ham, maatte ikke forlade det, o. s. v., o. s. v., og han var altsaa stavnbundet der, men nu, da det er foreslaaet, at § 49 udgaar, tænker jeg ganske vist, at det vil ende med, at naar vedkommende kommer og faar en saadan Understøttelse — og her er særlig tænkt paa enligstillede Personer, der gaa omkring uden Erhverv — naar de altsaa maasse faa 1 Krone eller 2 paa et Sted, vil vedkommende Kommunalbeshyrelse sige til dem: Ja nu kunne I gerne gaa, og saa ville vedkommende gaa til den næste Kommune o. s. v. Men

om det er bedre for ham, er noget andet. Han vil da rimeligvis blive taget som Løsgænger og derved komme ind under de haarde Bestemmelser, som det ærede Medlem fra Viborg (Klein) omtalte i Gaar. Jeg tror derfor, at det vil være meget bedre for en saadan Person at blive hjemsendt til sin Forsørgelsekommune og der faa den Understøttelse, han trænger til, og muligvis ogsaa noget, hvis han vil ud i Verden og vinde sig en ny Forsørgelsesplads. — Jeg har nu kun tilbage at omtale det Forhold, som findes i Ændringsforlaget Nr. 11 til § 27 og de lignende under Nr. 43 og 44 til § 55, og jeg kommer senere for Resten til et Par til § 61. For Tiden er det saaledes, at Opholdskommunen skal foruden nogle Smaating, som den kan faa refunderet af Forsørgelsekommunen, bære 6 Ugers Kuren. Nu er der i § 44 bestemt, at i Fremtiden skulle alle disse smaa Regnskabsopgørelser op-høre, og at man i Stedet for skal tage og regne ud, hvor meget det koster i det hele for en saadan Persons Forsørgelse, og deraf skal faa Opholdskommunen bære en Fjerdedel og Forsørgelsekommunen Trefjerdedele. Nu kommer man og siger: Vi erkende, at de Smaating, som ere indførte i § 27, og som Ændringsforlaget gaar ud paa at udstemme, ere nogle Smaaforbedringer for Røbstæderne — og det ville vi indrømme —, men, siger man fra Modstandernes Side, det ere vi ogsaa nødt til at gøre, thi Røbstæderne og særlig Rjøbenhavn ere særlig trængte af Fattigbyrden frem for Landet. Det tror jeg for det første ikke er Tilfældet. Det skal jeg senere komme til, men jeg vil kun sige, at hele dette med Hensyn til Erhvervelsen af Forsørgelsestedet er baseret paa dette, at, hvor man har ydet sit Arbejde og lagt sine Kræfter, skal man ogsaa have sin Understøttelse. Nu er det bitterligt, at der til Røbstæderne og særlig til Rjøbenhavn er en stor Indvandring af nogle af Landets bedste Kræfter. Mange komme i gode Stillinger, forhaabentlig den største og bedste Part, men der er ogsaa en Del, som falder paa Fattigvæsenet og derfor kan siges at tilføre disse Byer en stor Byrde, men dersom man virkelig vil gøre det Regnestykke op, er jeg vis paa, at det er Røbstæderne, som her i Forhold til Landet i Almindelighed skumme Fordelen. Men noget andet er det, om det virkelig forholder sig saaledes, at Udgifterne ere blevne forhøjede i Røbstæderne i Forhold til Landet. Landets Udgifter ere stegne, det er bitterligt for enhver. Jeg har ikke Materiale i dette Øjeblik til at eftervise, hvorledes det er gaaet i Provinsbyerne, men jeg har Materiale til at paavise, at det ikke er Til-